

İÇİMDE OĞUZ ATAY İLE ORHAN GENCEBAY İKİZİ YAŞIYOR

editöre-postalar

Murat Yalçın

Çizimler: Semih Poroy

Murat Yalçın

İÇİMDE OĞUZ ATAY İLE
ORHAN GENCEBAY
İKİZİ YAŞIYOR

editöre-postalar

KIRKMERAK 26

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak uygulama: Act creative

Kapak resmi: Semih Poroy

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1893-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

İÇİMDE OĞUZ ATAY İLE
ORHAN GENCEBAY
İKİZİ YAŞIYOR

editöre-postalar

Murat Yalçın

Çizimler

Semih Poroy

Murat Yalçın'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Şen Saat, 2007

Karga Zarif, 2012

Aşkımumya-İma Kılavuzu, 2013

Hafif Metro Günleri, 2013

Kesik Hava, 2013

MURAT YALÇIN, 1970 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. 1990'da yayıncılık mesleğine başladı. 2000'den bu yana *Kitap-lık* dergisini yönetiyor. Öykülerini topladığı kitaplar *Aşkımumya* (1995), *İma Kılavuzu* (2003), *Şen Saat* (2006), *Kesik Hava* (2009) ve *Karga Zarif* (2012). *Hafif Metro Günleri* romanını 1998'de, yazınsal notlardan oluşan *Kontrol Kalem'i*ni ise 2011'de e-kitap biçiminde yayımladı.

İçindekiler

Sunu	11
Orhan Pamuk'un <i>Cevdet Bey ve Oğulları</i> 'nı yazdığı yaşıyım.....	13
Hepimiz Sait Faik'in donundan çıktık	17
Dönütünüzü bekliyoruz	20
Yazmayı bırakmalı mıyım sizce?	23
O yetkiyi kimden aldınız?	27
Dışarıdan yazı kabul ediyor musunuz?	31
Kitap okuruyum, sponsor arıyorum.....	34
Edebiyat camiasında isim yapmak istiyorum	38
Az kalsın yaşıyordum	41
Amatörlere kapınız açık mı?	45
Küçük bir şair, yüreğinin sesini duyuruyor.....	46
Sermayem derdimdir, servetim ahım	48
Daimi bir sessizliğe gebe yayın hayatınızda başarılar dilerim	50
Genç bir şair ya da şair ruhlu bir gencim	52
Dışarıdaki insanlar için konuşmak neyse, benim için yazmak o!	54
Akademik formattaki makalelerin derginizde yer alması mümkün müdür?	57

Üstadlar ya da üst dallar	61
Büyük editör!	63
İçimde Oğuz Atay ile Orhan Gencebay ikizi yaşıyor! Hangisi hangisi ve bu arada ben hangisiyim? Off yaa!	65
Editör, Arturo Bandini' nin gözünde yüce bir insandı	68
Yayımlarsanız yayımlanmış ilk öyküm olacak	73
Öznel eleştirisini yapabilen bir yazar	75
Beni düş kırıklığına uğratmaya hiç hakkınız yoktu!	79
Nihayet şiirde karar kıldım	82
Yabancı dil biliyorsanız hemen bir kitap edinin okuyuverin lütfen!	85
Hece şiiri büyük şairlere gebedir	90
Bir sığınak bulmam gerekiyordu, hayatın içindeki varoluşmaklığıma tamamlamak için	94
Vaktiyle bana giren delikanlının öyküsü ektedir	97
“Kıvrır Murat”	99
Musluk suyu olmadığını biliyorum	107
Ayağını denk al, editör!	110
Yemişim derginizi!	112
Basacaksınız bence basın!	114
Kelime başı 10 TL ödemeniz kaydıyla	115
Bir arkadaşımın ısrarıyla yazıyorum... ..	117

Sunu

Bilen bilir, yazın dergilerine okur mektubu neredeyse hiç gelmez. Hemen hepsi yazar/şair mektubudur: Girişken, çekingen, buyurgan, saldırgan, saygılı, alaycı, duygulu, akıllı, ustalıklı, acemi, ölçülü, umursamaz, kurnaz, sessiz, çıgırtkan, sorgulayan, danişan mektuplar... Hemen yayımlanması beklenen şiirler, yazılar vardır eklerinde ve onları yanıtlamak, bazen kör kuyuya taş atmaya benzer.

Bakkalda adını bilmediğı bir yiyeceğı parmağıyla göstere rek, "Bana bundan ver!" diyen çocuk edasıyla ben de, yıllardır bu mektuplardan bazılarını ağızımın suyu akarak okurken, "Ben de ondan yazmak istiyorum!" derdim içten içe. Gün geldi, demekle yetinmedim, özellikle bir yazın düşüncesi taşıyan ya da bir insani durumu gösteren mektuplardan yola çıkarak, onları konu ederek yeni baştan yazdım. Dahası, mektuplarıyla aslında kendilerini karikatürize eden karakterler, tipler uydurdum. Yani, buradaki mektuplar gerçeğe ne kadar yakınsa kişiler de o kadar hayalî. Eh, zaten şair, "Kardeşlerden ziyade benzer birbirlerine yalanla gerçek," dememiş mi?

Dosyayı ilk gösterdiğim eşim Elif Sofya'yı okurken çok güldüğü için, perşembe sabahları "Feklavye" sayfasıyla içimi açan Semih Poroy'u mizahıma çizgileriyle eşlik ettiğı için, giderek daha fazla özlediğim Aziz Nesin'i ise *Benim Delilerim* kitabıyla beni yüreklendirdiğı için selamlıyorum.

M. YALÇIN

Ağustos 2013, Siracevizler

Orhan Pamuk'un *Cevdet Bey ve Oğulları*'nı yazdığı yaştayım...

From: Hüsam İzgütay [mailto: hizgutay@yahoo.com.tr]
Sent: Tuesday, May 22, 2007 1:15 AM
To: muyalc@yahoo.com
Subject: Roman dosyalarım

Sayın Editör,

Vaktinizi kesinlikle alıyorsam lütfen hiç okumayın. Sizi işlerinizden alıkoymak, değerli zamanınızı işgal etmek istemem. Çünkü biliyorum ki çok önemli, çok yoğun bir görevin içindediniz.

Dicle Üniversitesi 3. sınıf öğrencisiyim. Ben burada bir öğrenci yurdunda kalıyorum.

Şunu kesinlikle bilmelisiniz ki bu maili bin bir güçlük, çekine çekine atıyorum. Daha doğrusu çevremdeki arkadaşların itelemesiyle ya da yüreklendirmesiyle diyelim.

Her Türk genci gibi şiir yazarak değil, bilakis roman yazarak edebiyata başladım. Değerli büyüğümüz Eloğlu Metin'in dediğince "iğnenin deliğinden Hindistan'ı seyrettirmek" niyetinde değilim. Kesinlikle yanlış anlaşıl-mak istemem, kesinlikle. Ayrıca haddimi aşmaktan, bo-yumdan büyük işlere kalkışmaktan, yutamayacağım lok-ma çiğnemekten de imtina ederim.

Beni dilerseniz saf bir edebiyat âşığı ya da yurttaki arkadaşların deyimiyle –affedersiniz!– “kalem aşığı” sayabilirsiniz. Başta da dediğim gibi, bir kere kesinlikle vaktinizi almak, sizi kişisel sorunlarımla muhatap ederek canınızı sıkmak, duygu sömürsü yapmak; nasıl dersiniz deyin ama, sizin iyi niyetinizi –buraya kadar okuduysanız iyi niyetlisiniz demektir (Okumaktaysanız hâlâ, ne mutlu bana, inanmam buna ya!)- kötüye kullanmak, köhne tabirle suiistimal etmek istemem. Haddimi aşıyorsam, ki arada bir dönüp yazdıklarımın bakınca aşığı düşünüyorum, lütfen ikaz edin diyeceğim, tam da burada...

Uzun zamandır derginizi yakından izliyorum. Evet, evet, sizin yol göstericiliğinize muhtacım açıkçası. Bu işlerin usulünü adabını bilmiyorum olabilir. Dediğim gibi, sizi gülümseten, kendimi komik duruma düşüren bir mektup da olabilir bu; ama ben bir edebiyat gönüllüsü, roman âşığıyım. Roman okumaktan sabahlara kadar gözüne uyku girmeyen bir zavallı gözüyle bakabilirsiniz bana. Gerçekten bana istediğiniz gözle bakabilir, hakkımda istediğiniz yargı, önyargı, sonyargı, neyse hepsinde bulunabilirsiniz ki ben bu mektubu yazmakla bunların hepsini hak ettiğimi baştan biliyorum, kabul ediyorum. Bunların hepsini göze alarak sizinle temas kuruyorum.

Arkadaşlarımla itelemesiyle bu mektuba başladım ama başladıktan sonra da azar azar yazarlığım depreşti. Gördüğümüz gibi bende romancı soluğu var. Durup dinlenmeden saatlerce yazabilirim. Bir yerde okumuştum, aklımda kalmış: Romancı sayfa sayfa yazar, öykücü paragraf paragraf, şair dize dize... Ben çarşaf çarşaf yazacak soluktayım. Durup dinlenmeksizin sabahlara dek yazabilirim. İnanın bazen kalkıp tuvalete gitmek, yemek yemek, tırnak kesmek bile bana yük geliyor. Hayatta hiçbir şeyin yazma iştahımı kesmesine dayanamıyorum.

Orhan Pamuk'un *Cevdet Bey ve Oğulları*'nı yazdığı yaşıyorum...

Ben de öylesine kapanmış yazıyorum. Onun olanaklarıyla benim şimdi içinde bulunduğum koşulları kıyaslama ahmaklığında bulunacak değilim kuşkusuz. Gelgelelim, iş yazmaya gelince dış koşulların bir önemi kalmıyor. Faulkner'ın, bizim "Orhan Baba"nın (elbette Orhan Kemal'in) ve daha başka pek çok yazarın hangi koşullarda ne büyük yapıtlar ortaya koyduklarını bilmeyenimiz yoktur.

Umarım haddimi aşmıyorumdur, umarım hâlâ okumaktasınızdır, umarım zekâm konusunda, psikolojik pozisyonum konusunda yanlış düşünceler oluşmasına neden olacak ifadelerde bulunmamışımdır. Çok okuyup çok yazınca dilimin, kalemimin densizleştiğini, farkında olmadan haddimi aştığımı, hiç istemediğim bir imaj yarattığımı düşünüyorum doğrusu.

Elimde sekiz roman dosyası var. Bunlardan hangilerini nereye, ne şekilde göndermem gerektiğini bilmiyorum. Yayınevleriyle bugüne dek herhangi bir temasım olmadı. Doğrusu orada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Yol yordam gösterecek biri yok yakın çevremde. Sizin editörlük konusundaki bir görüşünüzü okumuştum internette, nedense beni anlayacağınızı düşündüm; ya da böyle düşünmeye ihtiyacım vardı, size denk geldim. *Kürk Mantolu Madonna*'nın karakteri Havranlı Raif Efendi gibi, tesadüflere itaat eden bir yanım var. Siz de öyle misinizdir; insan bazen ne yapacağını bilmeden bir iş tutar, nereye gideceğini bilemeden ayaklarına uyup aslında istemediği bir yere gider (Yüreğin götürdüğü yer midir? İradenin devreden çıktığı yerde, alışkanlıklar mı gönül mü devreye girer?) ya da ne yiyeceğini bilmez ama işte bir bok yer sonuçta...

Yazmak kolaydı ama şimdi zurnanın malum yerine

geldim. Gönül ister ki siz benim şansım ya da hayattaki en doğru seçimim olun. Ne de olsa bu mektubu bana yazdıran inanca tutunmak zorundayım. Başta kendim için yazdığımı, okuru umursamadığımı düşünürdüm ama yazdıklarım bu düşüncemi aştı. Okura ulaşmadan daha ne kadar yazabilirim, bilemiyorum. Değer mi, bilemiyorum. Okunmaya değer miyim, bilemiyorum. Bu kadar bilinmez in tutsağı olup turşusunu kuracak değilim bu dosyaların. Şansımı denemek, yolumu açacak bazı hareketlerde bulunmak istiyorum artık.

Bu dosyaları kargoyla size ulaştırmak istiyorum. Okuduktan sonra yönlendirmelerinizle beni uyarmanızı, bir bilenim olmanızı istiyorum. Eğer haddimi aşıyorsam, “imkânsız teklif”te bulunuyorsam, özür dilerim. İnanın sizi sıkıntıya sokmak istemem. Şu satırları hâlâ okuyorsanız, romanlarımla da ilgileneceğinizi biliyorum. Bildiğim tek şey bu olduğundan, mektubumu uzun tutarak sizi sınamak istedim.

Oradaysanız “buradayım” demenizi bekliyorum ben, her şeye rağmen burada.

HÜSAM İZGÜTAY

Hepimiz Sait Faik'in donundan çıktık

From: Çelik Demirdoğramacı [mailto:celikdemir@yahoo.com.tr]
Sent: Friday, April 13, 2007 2:42 PM
To: muyalc@yahoo.com
Subject: Oradan buradan taşradan

Ey Editör,

Derginizi ilgiyle takip eden okurlarınızdanım. (İlgisizce takip edilmez ya, neyse!) Şartlarınızı tam olarak bilmiyorum ama size iki yıldır yazmakta olduğum öykülerden göndermek istiyorum. (Bu adres doğru mudur?)

Sizin gibi saygın bir editörün dikkatine öykü sunmak bana ayrı bir gurur, onur verecektir. (Hatta şu an verdi bile!) Olur da (Olur ya!) öykülerimden birini yayımlamaya değer görürseniz mutluluktan havaya uçar, kesinlikle bu lanet olası yeryüzüne dönmeyi düşünmem. Bu fırsatın çok az insana çıktığını biliyorum, ben de şansımı denemek istiyorum netekim.

Ankara'daki yazarlık kurslarından birine katıldım geçen yıl. Derginizden o zaman haberim oldu. Kurstaki arkadaşlar arasında öyküsünü yayımladığınız biri vardı hatta. Forsundan geçilmiyordu. O sayıyı çantasında gezdiriyor, her yeni tanıştığı insana çıkarıp gösteriyor, hava basıyordu. O göndersinmiş, siz hepsini yayımlayacak-

mışsınız falan... (Demek böyle oluyor bu işler, hımm!) Hatta kursun en gözde kızlarından biri de (Benim de gözüm vardı, doğruya doğru...) sırf sizin derginizle bağ kurmasına aracı olabilir belki diye o haydut suratlıya yüz veriydi.

Sizden ricam, yazılarını yayımladığınız kişilerin fotoğraflarını da görmenizdir. Ne tip insanlara yardımcı olduğunuzu görmek istersiniz sanırım. Sayenizde kimlerin ne herzeler yediğini bilmenizde yarar var. Hani, nasıl demeli, kolpaya gelmek size yakışmaz hocam!

Neyse, kurstan tanıdığım birkaç arkadaşla birlikte (derken sanal ortamda süren birliktelik...) şimdi öğretmenlik yaptığım Kırşehir’de bir dergi çıkarmaktayım. Sekiz yapraklı, kendinden kapaklı (bunları matbaacı Abidin Abi’den öğrendim) bir dergi bu. Hayallerimden biri, sizin benim dergide benim de sizin dergide aynı ay birer öykü yayımlamamız. (“Biz”li cümle kurmak insanın içini açıyor.)

Sizi uzaktan çok gerilimli görüyorum hocam, kusura bakmayın da... Bıraksanız bu tafralı halleri de rahatlasanız diyorum. (Umarım bu ifadeler aleyhime işlemez.) Yok yok, size o kadarcık güvenim var, yoksa nasıl yazarım böyle içimden geldiği gibi!

Çok mu hayalperestim, bilmiyorum. Sizi biraz gıdıklayayım hocam: Çehov’un tüfeği ya da Gogol’ün palatosu da neymiş, değil mi ki hepimiz Sait Faik’in donundan çıktık!☺ (Bence kesin güldünüz. O kadar tutmayın kendinizi ama, böyle de olmaz ki... *Ele güne karşı yapayalnız...*)

Hah ha, yazdıkça şeyim kalkıyor. Bu mektup da böyle cesur bir gecenin ürünü olsun, n’apalım usta... Di mi ama? Bir kadeh atınca kolaylıyor.

Yıldız Tilbe ağzıyla konuşursak hocam, biliyonuz mu yerel olmaktan fena halde sıkıldım, ben de ulusal

olmak istiyom, ben de :-D))) Lütfen... Türkçe anlamazsanız: "Bitte helfen Sie mir!"

"Auf Wiedersehen"iz ama, bütünüyle kukuştayım!
Hoh ho!

ÇELİK DEMİRDOĞRAMACI

Dönütünüzü bekliyoruz

From: Kayra İncebey [mailto:kayra@hotmail.com.tr]
Sent: Monday, September 17, 2007 8:23 PM
To: muyalc@yahoo.com
Subject: FİKUCU

Sayın Editör,

Biz beş edebiyat dostu (Ezgi Ezgin, Aydın Pelesenk, Olgun Sürgit, Bülent Sekibaşı, Kayra İncebey) derginizi geçen kıştan beri izlemiyoruz artık.

Kusura bakmayın ama eşinizin dostunuzun geçirtisini baş tacı ederken –Fildişi Kuleler Cumhuriyeti’nden (aramızdaki adı “FİKUCU”) uzakta– türlü engellere göğüs gererek şiire emek veren, bu yüce sanatın kafa gönül işçiliğine kendini adanmışlara yüz vermemeniz, görevinizi hak edip etmediğiniz konusunda da bizde ciddi kuşkular uyandırdı.

Elbette, işinizin aksakalı/duayeni olarak kendinizce yeterli gerekçeleriniz, belki “haksız yargılama” ya da “suçlama” olarak algılayacağınız bu mektubumuza karşı ileri süreceğiniz değerli görüşleriniz vardır. Bunlar –şimdilik– bizi ilgilendirmiyor..

Neyse, vaktinizi almadan –bunca yıl yayınlarınızı yakından izlememizin hatırına– dikkate alacağınızı um-

duğumuz bazı görüşlerimizi bildirmek isteriz:

Birincisi, yayımladığınız şiirlere bakarak –gerçekten objektif bir değerlendirmeye bakarak– kendi şiirlerimizi kıyasladığımızda birçok bakımdan şiir sanatının daha üstün verimlerini ortaya koyduğumuzu görebiliyoruz.

Bize garip gelen, bu denli açık bir biçimde görülebilen “manzara”yı sizin görememeniz. İşte bu noktada, kusura bakmayın ama (yinelemek bunaltıcı “kusura bakmayın ama”yı), düpedüz gözlerinizi kapadığınızı, yazdığımız şiirlerin değerini açığa çıkaracak dikkati göstermemekte düpedüz direndiğinizi düşünüyoruz.

Neden böyle?

Tamı tamına açıklayıp açıklamamak sizin bileceğiniz bir şey. Ama emin olun, biz bu yüce sanatın emekçileri olmayı, her koşulda ona hak ettiği değeri vermeyi sürdüreceğiz.

Gerçekten de bizi kıran, umutlarımızı karartan, yaşadığımız sürgün ve yalnızlık duygularıdır. Şiire sarılmamızın da nedeni olan şeyler yani...

İkincisi, editör yazılarınızda sıkça vurguladığınız “iyi edebiyat”ın ne menem bir edebiyat olduğunu biraz açıklasanız da bizcileyin çorakta kalmışlar da yararlı olsa, diyoruz. Elvan elvan yoksunlukla boğuşarak bir yerlere gelmeye çalışan, yazın kariyeri için uğraşan bizlere, altını nasıl dolduracağımızı bilemediğiniz birtakım parlak laflar etmeniz, tepeden ahkâm kesmeniz, hariçten gazel okumanız... – Hemen belirtelim, parlak cümlelerinizle körelecek insanlar değiliz. Ayrıca, kusura bakmayın ama bu kokuşmuş âlemin (“amiyane tabir”imizi de hoşgörün) “şamrel sibobu” olma niyetinde hiç değiliz.

Üçüncüsü, Fichte’nin çok tuttuğumuz bir çıkarsaması var: “Felsefe bir sistem değil, bir çabadır.” Büyük düşünürün bu sözünü düstur edindik ve biz de *Selvi Boylum Al Yazmalım* kült filminden ilham alarak, “Şiir bir

ilham rantı değil, emektir!” diyoruz. (İleti gövdesine ilişim attığımız ortak sitemiz bu mottoyla açılıyor. Yayımlamadığımız şiirlerimiz de oracıkta bekleşmekte...) Bunu bir manifesto olarak da algılayabilirsiniz. (Hatırlamazsınız ama geçen yıl beş imzalı poetik manifestomuzu göndermiştik... Neyse, okuyup okumadığınızdan da emin olmadığımızdan, şiire bakışımızın özünü böylece iletme zorunda hissediyoruz kendimizi.)

Sonuç olarak, daha dişe dokunur, daha ciğere işleyen sayılar hazırlamanızı bekliyoruz. Belli ki bizleri o yüksek Bizans surlarından uzak tutmaya niyetlisiniz, okey; üstümüze Rum askerleri gibi kızgın yağ da dökebilirsiniz ama yaptığınız işin hakkını en az bizim kadar vermeniz, gözümüzde o burçlardan aşağı düşen bir komutan olmamanız için olmazsa olmaz bir koşuldur.

Bunu, sizinle her şeye rağmen ilgilendiğimiz, yoz edebiyat dünyamızın bütün aktörlerini, aktörecilerini –değer versek de vermesek de– ciddiye aldığımız, kısacası edebiyata saygımız adına yapıyoruz.

Kısacası, orada neler olup bittiğini, başımıza gelenlerin nedenlerini avucumuzun içi gibi biliyoruz ama gene de burada birer Ulubatlı gibi beş arkadaş (on göz) doyurucu dönütünüzü bekliyoruz.

Birbirimizi follow edelim lütfen.
bye bye.

KAYRA İNCEBEY

Yazmayı bırakmalı mıyım sizce?

From: E. Banu Maraz [mailto:elifbanu@yahoo.com.tr]
Sent: Wednesday, December 19, 2007 10:29 PM
To: muyalc@yahoo.com
Subject: Bunun adı aşk

Sayın Editör,

Ben on dokuz yaşında genç bir kıyım. (Gönül Abla mektupları gibi başladım ama biraz öyle, az sonra anlayacaksınız...) Sizin açık sözlü ama incitmeyen biri olduğunuzu duydum, o yüzden yol yakinken “kendi durumumu” net olarak görmek istedim.

Değerli zamanınızı almadan kendimden söz etmem gerekirse:

Konya’da yaşayan, babası annesi eğitimci, özel okul mezunu, üniversite sınavlarına hazırlanan, kimyager ablası Ankara’da yaşayan, ilkokula giden bir erkek kardeşi olan, bütün boş zamanlarını kendini bildi bileli okumakla geçiren (bu konuda önceleri destek görüp sonraları özellikle ebeveyninin endişelenmesine neden olacak kadar çok okuyan), müzikle ilgilenen (birkaç yıl keman dersi almıştım, epey boyun büktüm ama –ailemin ısrarlarına rağmen– daha fazla sürdüremedim), on yaşından beri önce amatörce doğa sevgisini işleyen ço-

cuk şiirleri, daha sonra özellikle lise yıllarında –Rus klasikleri başta olmak üzere– dünya klasiklerini okumaya başlamamla birlikte defterlere kısa romanlar yazmaya çalışan biriyim.

“Biriydim” demeliydim, çünkü artık şiirden bütünüyle koptum ama roman da yazmayı düşünmüyorum...

Size âşık oldum... Size âşık oldum... Size âşık oldum... Size âşık oldum... Oh be! Söyledim işte!

Beni ilk gördüğünüz günü sizin de unutmadığınızı düşünüyorum. İlk bakışmamızı anımsıyor musunuz? O bakışlarda bir yazgının ağırlığı vardı. Sizinle birlikte bir gelecek kuruverildi zihnimde. Hatta öyle ki birlikte geçireceğimiz günleri, geceleri, sabahları, bana odadan oda ya seslenişlerinizi, lokmanızı yutarken aklınızdan geçirdiklerinizi, birlikte ayakkabı alışlarımızı, sizin yanlış salata getiren garsonu azarlayışınıza şaşırمامı, o gün akşama kadar sinirlerinizi yatıştırmaya çalışmalarımı, parmaklarımla sık sık yanaklarınızı –bir bebeğin yanaklarını okşarcasına, elimin tersiyle, yeğni dokunuşlarla– okşayışımı... Bilemezsiniz, daha neleri düşündüm. Hayır, düşünmedim, düşünmek ya da hayal etmek değil, yaşanmış bir zamanı, birlikte geçirdiğimiz güzel günleri anımsarcasına geçirdim gözlerimin önünden.

Ama nasıl geçirmek, bir şimşek hızıyla, onca şey nasıl geçer, yaşanmışçasına. “Size âşık oldum” diye bir cümle kurdum. Bir romancı adayının amatör cümlesi değildi bu. Aynı havayı solumanın coşkusuyla bana bakışlarınızda ben bütün bunları yaşadım sa siz acaba neler yaşadınız? Benimle ilgili neler kurdunuz, o geniş dünyanın kim bilir nerelerinde? Sizinle karşılıklı konuşmak istedim bütün bunları.

Konferans salonunda siz kendinize söz verilmesini beklerken ikinci sırada oturan o genç, heyecanlı kızın ürkek bakışlarındaki aşkın parıltılarını görebilecek yete-

nekte bir insansınız. Bundan adım gibi eminim. Hatta gözlerime değil de yanaklarıma kaydı gözleriniz. Çekindiniz bir parça. Yalan mı? Kendi bakışlarınızdan ürktünüz. İlginizin boyutlarını böylece görebilmiş olmamı umdunuz... Umarım şimdi de ürktümüydür sizi.

Bütün içtenliğimle bunları yazabiliyor olmamı edebiyat okumalarıma borçluyum. “Ben yazarım” diyebiliyorum, içimi açtıkça. Çekingen, içine kapalı bir kızım. En azından öyle söyleniyor. Ama işte görüyorsunuz, edebiyattan aldığım cesaretle, yeniyetme kalemimin gücüyle bunları yazabildim.

Rahatladım da yazdıkça. Sizin neyi nasıl algılayacağınızı vs. hesaplayarak davransaydım kabızlaşacaktı mektubum ama şimdi sular seller gibi dönüyor dilim. Size âşığım (bu durumda “platonik” bir aşk denebilir mi, onun kararını da size bırakıyorum), evet ama edebiyata olan sevgimle, tutkumla birlikte.

Büyük bir güvenle kimselere açmadığım kalbimi size açtım, aynı güvenle yazdıklarımı da sizin değerlendirmenize sunuyorum. Ben her şeyimle size ait olmak, sizin hakkımda vereceğiniz her karara boyun eğmek üzere kendimi hazırladım.

Eğer gönlümün söylediklerini bir tarafa, ekteki öykülerimi öbür tarafa atıp, “Bırak kızım bunları, bu şekilde aklımı çelemezsin,” diyerek taşlaşır, yazdıklarım da bu önyargıyla bakarsanız –ki bunları aklımdan dahi geçirebiliyor olmaktan utanç ve ürkü duyarım– bilemem.

Ama kalpten kalbe yol vardır. Beni anımsadığınızı, bakışmamızı arada bir anımsayıp göğsünüzün kabardığını itiraf ederseniz, en azından size olan güvenim boşa çıkmamış olur.

Asıl sorum şu: Ben âşık mıyım, yoksa geleceği olan bir yazar mı? Yazmayı bırakmalı mıyım, sürdürmeli miyim? (Kalemi kâğıda sürtmek sizin tenime değişiniz olu-

yor, ürpertiyor içimi. Nasıl bırakırım... – Manik fazlarda yazabiliyorum hep.)

“Hayır, hayır, hayır...” dersiniz, hepsine, her şeye koskoca bir HAYIR dersiniz de eski bir kemancı olarak, boynumu büküp oturur, ama sadece ve sadece sizin yazdıklarınızı okuyarak kalan ömrümü sağırım. (Bu kadar da kör ve sağırım.)

Majör depresif anlarınızda bile sevdiğiniz bir kitap gibi koltuğunuzun altında döne döne gezeceğim günlerin hayaliyle, Mevlânâ şekerli bir gelecek dilerim.

Sevgiyle,

ELİF BANU MARAZ

(Ha, bir de bana imzalamanız için bir kitabınızı kargoya verdim. İmzanızın altına bir de gülme işareti koyar mısınız, bana özel. Böyle: :)

İÇİMDE OĞUZ ATAY İLE ORHAN GENCEBAY İKİZİ YAŞIYOR

Murat Yalçın'dan, "yazar-yayıncı gerilimi" denebilecek "şey" in azaltılması yönünde diplomatik bir çaba. Bir tür mola.

Bir dergi editörüne ne gibi mektuplar gelir? Dergiye gönderilen metnin yayımlanmaması ne gibi artçı sarsıntılara neden olur? Editör olmaya niyetliyseniz neleri göze almanız gerekir? Yalçın, "tamamen kurgusal" yazılarında bu sorulara yanıt niteliği taşıyacak e-postalar sunuyor okuruna.

Editöre daha çok kitap okuması gerektiğini önerenlerden sen benim kim olduğumu biliyor musunculara, sponsor arayışı içindeki profesyonel okurdan kırgın şaire, içini editöre dökenler...

Kuşkusuz, yerinizde duramayacak, elinizden bırakamayacaksınız.

ISBN 978-975-07-1893-9

